

Helsingissä 11/II 96.

Armas, kaimo Ruusoseni!

Kiitos, kiitos suloisesta kirjeestäsi!

Olin jo käynyt pikkuseu levottomaksi, kun viime kirjepi oli niin kiiro ja "lyhyt", mutta nyt huomaa, että rakastat mua kuin ennenkin ja että tunnet, miinmoi: nen aini oleu sisäpuolelta. Voi Sinua, kullani, kuin nyt oleu iloisella päällä! Tiedätkö? Siitä saakka kun oleu Sinua rakastanut, oleu ollut aivan toisella: nen kuin ennen. Ennen maailmassa mua vaivasi alakuloisuus ja yksinäi: syyden tunne: oli aivan kuin ihmiset olisivat minut hyljänneet, että ainoas: tuun ihmiset, mutta jumalakin. Luulin

Kuusi, että ehkä oli sanonut, että hyvä onnistuu joku hetki muista ylä-
kaivoksi. Hele muuttu. Sinua. Venkka usoin — aini mielestään? ?

Kun sinun katseesi vaipuu minun katseeseni; unek-
sin cetteri-ilmoja hengettäväni, kun kuvani heijoi-
tuu sinisiin silmiisi. Kun katseesi rakkauteen
hymyilevät, ne voisivat lahjoittaa elämän mar-
morille ja sykkivän sydämmen kalliolle; unel-
mat ympärilläni muuttanut todelliseksi; kun
silmissäni vaan saan lukea: Maija, Maja, mi-
neä!"... Niinkään se runon (kuono) kaänös on-
ti se se sama olhet, jonka Pietarissa luein. Se kuu-
tui: „Wenn ich in deine Augen seh', so schwindet
all mein Leid und Weh'; wenn ich mich lehne
an deine Brust, kommt's über mich wie Him-
melslust; und wenn ich küsse deinen Mund,
so werd' ich ganz und gar gesund — doch wenn
du sprichst: „ich liebe dich“, so will ich wei-
nen bitterlich.“ — — — — —

Helios noista kyynelistä! Oli hän hyvin, Äitiä!

Ei ole Kaarlo kirjoittanut mitään. Kai hän on sa-
nut minun kirjieni ja kuvan? Sehän todistaa, että
hän nyt muistuu oikein totiseksi, kun noin usein
muistaa Äitiä ja siskoa. Kyllä arvan, että hä-
nellä on hiukan ikävä kotiin. Mutta pianahan

Sitten kun olet täällä? — ehkä jokuks jähvessä "Kangas" konsertissa ja teat-
roissa — ehkä minä? Pitäkö olemalla muistokirjeitä, kun siltä olemalla. Se

mittei olevani kirottu olento. Tuskin kos-
kaan uskalsin nauraa. Enkä kuiten-
kaan jaksanut aina olla hyvä... Nyt
on aivan toisin. Tunnen itseni cheäksi,
iloiseksi, onnelliseksi, sekä nauraessa että
mietiskellessä. Luulen, että ihmiset mi-
nusta pitävät, ja vaihtelevat pitäisik-
kään, tiedän, että Jumala kuitenkin
on luonani. Ja Hän kuiskaa ominulle:
"muista, muista, ettei anna maailman
houkatella, vaan jidi Minua sydän-
messäsi!"... Voi, kerrin se on sulaista,
ja kaikki on sinun ansiosi, Maisu:
Sinun kaussasi se kaikki tuli... Niin
Herra ohjaa ihmiskohtaloja... ja jos
välillä suru vaitta minut ja tuntuu
raskaalle elämä, niin on mulla toivo
jälellä: jähkä onnantai joutuu, että
Maijan kirje saapuu, kyllä se rau-
han takaisin tuo. — Me riippumme
noiri toisistamme! Sentähden osaankin
arvata, kuinka Sinun on. — "Luulen
kuitenkin tämän maailman yli täivaan kevätalossa,

muistuttani meille sitä aikaa, jolloin rakkauteemme oli vielä alussa...
jolloin emme vielä saastaneet tähtikseen sen tuloa... Oi, kultani,

se tulee pääsiäislupa. — Gerda on ollut aika
paukissa näinä päivinä soitten arpajasten
takia, joista kai olette lukeeet sanomista,
kuinka hyvin onnistuivat. Gerda saa ditte itse
kerton itsestään. Minä muuten en niissä ollut
kaan. — Neiti Petkanen ei ole kirjoittanut. En
pö taida ma-kaan olla jänin hänen suosiossa
saa — kerroppa kumminkin terveisiä! — Pi:
grid on aina iloiseen ja reijoppaan näköinen.
li seurimaan hän enään... Pylli ne Penjans
sa tietvät matkestani. Enänti on käynyt
kaupungissa pari kerta ja tietysti ollut
meilläkin — iloiseen ja "hommassa" kuleva
na. — Käynkän r. Auerilla onelkkin ker:
kan viikossa — sunnuntaisin ja taidan sen
tään olla hänen suosiossaan. Into ja Ilta joku
taant hyvin ja muistavat Maisua...

Siidillesi en nyt jouda kirjoittamaan
vielä. Trehannet terveiset vaan Kanelle!
Kiitä Klanti myös kirjcestään! Vaan
aattelas kummaa: setä edellist kirjettä
en ole saanut, vaikka postissakin kävein
hysymässä. Jospa vielä kerran menisin!

Sagun, profan Terveisii: Saatan ja kaikkit muuta: Seidä motlan:
mille ja mifermitan enemmän: Simulle, Seimulle Skatitai.